

АТЕНИ (Греція). — Уряд повів сильну кампанію, щоби зліквідувати комуністичну пропаганду яка відганяє від Греції Американців, найбільших покупців тютюну.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПОДБАЙМО ПРО РІДНУ ШКОЛУ.

(Редактор — Степан Мусіхуца, відповідальний на торжестві закінчення шкільного року Рідної Школи в Пасадені, Каліф., 17 червня 1934 р.)

Не в Б. м. думка прагне сполучити в маюбнім чоме житті, Той чим сирим закриває: В Рідній Школі Рідна Мова! (Б. Гривенюк).

1. Наша еміграція і рідний край.

Наша українська еміграція тут стоїть на передодні своєї другої, та на рідній землі, тоїсїм, боротьба на життя і смерті, боротьба за існування і буття Великої Нації України. І ми, що тісно відірвалися від матірньої серця, від рідної корини, мусимо завчасу подумати чим, як, де і коли помочемося з еміграції до рідного вітчизни.

Там готується будівничий матеріал до будови української держави. Там тайно і явно готується збройна сила; національні шпихіри набиваються вибуховим матеріалом. Там молодь, що бачила вже власним очима воюючу Україну, що жила в війні й розуміє невільничу долю народу, не спить, а чуйно на все дивиться.

2. Наше життя тут і його здобутки.

Що ми, емігранти, на те? Ми, як держимо нерозривний контакт з рідним краєм, ми, що серцем і душою все віддаємо? Чим ми причинимося до тої великої підготовки великого національного зриву? Чим ми нині можемо похвалитися перед братами і сестрами на Україні? Скажемо, що ми тут за час нашого життя побудували великі інституції і церкви, зложили тисячі, десятки і навіть сотні тисяч на покій рідному краю, організували різні культурні, просвітні та допомогові товариства й організації, маємо пресу, де пишемо, записуємо, критикуємо, ганьмо один одного, протестуємо й т. д.

Так! Та цього всього замало. Це робили ми для себе, для власного задоволення. Мовляв, ми патріоти. Це робили ми, щоб похвалитися перед братами на рідній землі, що, мовляв, і ми не сїмо, а будемо з вами Україну. Це робили ми понавібави для власного життєвого інтересу, або для власного задоволення душевних. Це робили ми вчора і робимо сьогодні. Але перед нами не лише і довге завтра, перед нами довгі роки нашого життя тут, життя наших дітей, внуки і правнуки, яких чейже хочемо задержати для нашої, нашої України. Як підняти ці покоління до того щасливого покоління, що ми щиро втілюємо в американському морі та для нас пропасті. Ми думаємо про нашу дитину, але дуже мало зважали до цієї думки та думаємо мало.

3. Наша Рідна Школа на еміграції.

Перша позитивна і реальна думка про нашу дитину, це думка про Рідну Школу. Яка наша школа тут на еміграції, так будемо ми в нашому будучому. А яка наша школа? Приглянемося. Ми побудували собі різні заклади, церкви, а пошколи й доми, клуби і т. д. Це гарні речі, але як ми робили для себе і своєї вигоди. А для дітей чим ми побудували? Ну, в школу може й маємо який виник, що обставини склалися так, що ці діти прийшли несподівано, прийшли тоді, коли ми думали вертатися назад. Та факт фактом, що діти в нас є, і то багато. А як ми їх тепер розуміємо, що й про ті діти треба подбати? В чому тут, та дуже мало. Ми, правда, працюємо тяжко, годуючи дітей, спинаємо до американської школи, але власного духового рідного кору ми даємо мало. Ми мало застановляємося над тим, діти ми, як нашою будучою гро-

мадою, яка має бути корисною для України.

Дехто скаже: Та що там дбати про дітей! На про них абде американська школа, а як коби їм їсти дад 3 нх і так Українці не будуть! То так каже, мислячи, що чейже дед ми не жиди, ми все будемо Українцями до кінця, будемо дітьми землі України. А нашою не стануть тільки ті, що живуть на рідній території, Нації, це нарід, дед він не жив. Та думають і вно твердять жиди, ірандїя й інші. То чому ми не мали права так думати? Та вернімося до теми: Нам здається, що ми вже дуже багато зробили на еміграції, бо маємо кількандати - тисячі організації. Це гарна робота, нема що казати. Але як стоїть справа молоді-дітей, школи? Скажемо, добре! Маємо церкву, а при ній школи, маємо і гарних дякоучителів, а також і священників, що вчать по тих школах. Маємо школи і при Народних Школах. Одним словом: маємо все в порядку! Так легко казати, та так воно в дійсності не є. А як? А ось як: Поперше, ті всі наші школи поміщені по найбільшій часті по пивничих (безматеріал), значівно вогни, несприятливі. Нарівно церква, або гарна проста сая на танки, а під нею в пивничі школи.

Нехай і так? Нехай ми і цим похвалимося, що й на такі школи, спромоглися, бо і ці школи як надто багато нам дали. Адже все наша мова, да сила, ці гарні діти, що гуртуються біля Союзів, хорів, товариств ур. танків, молодіжних клубів, церков і т. п., виховані в цих школах, гарно, правда? Але б було краще, як би ми мали гарні і вигідні школи, як би було в них сто-кільки більше дітей і кваліфікованих, добре плачені учительські сили?

4. Наша будучинність до Рідної Школи.

І за ці школи по пивничих треба дати собі признання, а в першій мірі признання тим, що дітей до тої школи посилають. А скільки таків? Скажемо багато? Ні! Звичайно спитаєте батька або матір: чому не висилаете дитину до української школи? А вони відповідають: де? до тої пивничі? А як скажете, та дайте що не школу, допоможіть, то вона не буде в пивничі, дитина звинувачує в нечестливості: чому не введем дитину туди відповідно: як вже була школа, тоді й я своє даю! І так ми на когось уми складемо, а тільки не нас себе. Все хтось винен, тільки не нас.

Ми звикли нарікати на старі часи, що нас Австрія та Росія в темноті держали. Та знаємо, що коли дали вже нам школи, коли кожний мав спромогти вислати дитину, діти і батьки несли курочку професорів, щоб вимазав Іваня або Марійку, бо треба маржину плати. А чи ми нині змінилися? Та! А факт фактом, що тільки 25 процентів наших, навіть організованих емігрантів дають, щоб їх діти ходили до рідної школи.

Наведу примір: Місто має звинувачувати українських релігій, дед церкви, греко-католицькі і православні, Народні Дім (де звичайно завантажити), а до 5 відвідали Союзів. Одним словом: тисячі родичів, а в кожній родині порісечно двоє дітей у власній школі. Скажемо: Це слава! Та мусить бути гарна школа. А привидімся ближче, скільки дітей ходять до такої рідної школи? До одної церкви 40-50, до другої того-само, а як вже є 100-то до 100! Такого школою громада вже хвалиться, пона неба. Дед рідні діти дедуть для одних дешеві.

5. В школі, і тільки в школі наша будучинність.

Не забуваймо, що скорше чи пізніше ми минемося, а діти настануть по нас. Подбаємо, щоб ті наші діти були дітьми нашої! Це перший і найголовніший чинник нашої громадянської дитини — по-

МЕМОРІАЛ У СПРАВІ ГОЛОДУ НА УКРАЇНІ

НА ДНІХ ПОЯВИТЬСЯ ДРУКОМ БРОШУРА, В ЯКІЙ БУДЕ ПОМІЩЕНИЙ МЕМОРІАЛ "ОБЕДНАННЯ", ВИСЛАНІЙ ДО ВАШИНГТОНУ В СПРАВІ ГОЛОДУ НА УКРАЇНІ ПІД СОВІТАМИ ВРАЗ З РЕЗОЛЮЩОЮ, ВНЕСЕНОЮ В АМЕРИКАНСЬКИЙ КОНГРЕС В СПРАВІ ТОГО ГОЛОДУ.

ОСОБИ ЧИ ОРГАНІЗАЦІЇ, ЯКІ БАЖАЛИ ВИКОРИСТАТИ ОТСЕЙ МЕМОРІАЛ ДЛЯ ОСВІДОМЛЕННЯ АМЕРИКАНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА В СПРАВІ ПОЛОЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ПІД СОВІТАМИ, ЗВОЛЯТЬ ЗГОЛОСИТИСЯ НЕГАЙНО З ЗАМОВЛЕННЯМ ТОЇ БРОШУРИ, БО НАКЛАД ПІД ДУЖЕ ОБМЕЖЕНИЙ. ЦІНА ЗА ПРИМІРНИК ВІНОСИТЬ 25 ЦЕНТІВ. ЗВЕРТАТИСЯ НА АДРЕСУ:

SS GRAND STREET, JERSEY CITY, N. J.

дбати про наші діти для нас! Не буде рідної школи — не буде дед церкви, чорю, клубу, Сін, ОДВ, і т. д., бо школа не фундамент всього нашого життя, це зерно, з якого хліб буде, такий, який спечемо.

Церква і школа наша досі підтримували наших українських духа в нас і в наших дітях, вони організували те, що нині маємо і чим нині гордимось. Рідна Школа, і тільки школа мусить дати нам і будуче життя наших організмів! Школа це найважливіша інституція і живчик нації.

Наша еміграція мусить виховати синів і дочок українського походження, які зберуть на видних урядових і професійних місцях цієї держави, а рідночасно щоб були свідомі свого українського походження. Це будемо нашим найбільшим здобутком, бо ці наші діти, будучи громадянами Америки, маючи в серці іскру

пачуття до Вітчизни батьків, любові України, вони більше зможуть словом зробити, ніж своїм поведінкам. Чим більше таких дітей ми виховуємо, тим більше присутній зробимо Україні, а вирачимо на еміграції, зможемо гордо сказати: Ми не дарували, земленю нашу Україно, але були все, серцем з тобою і дітей своїх навчили бути такими. Ми вивчили частку запозичили Тараса. Наші діти, внуки і правнуки в Америці вичуть Україну своєю дипломатичною і місієюною працею, а коли наїде хвиля, що поїде в Києві й у Львові прапор Вільної України, то й діти, внуки і правнуки наші в Америці будуть гордитися, бо це вони те розказували словами Шевченка:

"За що Україна наша побила, За що слава козацька На всім світі стала".

УВАГА! НЮ ЙОРК І ОКОЛИЦІ! УВАГА! ЗАХОДОМ УКР. ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ В НЮ ЙОРКУ

ВЕЛИКИЙ ПІКНІК

В НЕДІЛЮ, ДІЯ 24-ГО ЧЕРВНЯ (JUNE) 1934 РОКУ У STOTZKY'S BELVEDERE PARK, 23-50 — 94th STREET, JACKSON HEIGHTS, NORTH BEACH, L. I.

Парк буде отворений в 10-ї годині раню. — Вступ 50 шт.

Укр. православна громада захоче всіх Українців з Нью Йорку й околиць до численної участі в тім пікніку. Кожен буде мити гарно узятим ланцюгом закусками. Комітет докладне асїє, щоб всі діти мали дозвіл. Приграти буде добра музика. Пікнік відбуватиметься безкоштовно на полях, де відбуватиметься пікнік, аніж асїє, хто не знає може довідатися, або прийти до церкви, де йому скажуть і зв'язки в товаристві наших дітей будь не безнадійного клопоту зайти на територію. — За добро забути — Комітет.

ШИФКАРТИ

продамо на асїї від по шіях корабельних. Польські паспорти даром. Вироблено всі документи потрібні до покорення і спровадження розливи з краю до Америки. ГРОШІ ДО КРАЮ переслаємо доларами і кресивою валютною, поточно і телеграфічно. ПОЛІГЛОЖУМО всі справи кресів, їх контракти, повноваження і т. д. ПРОДАМО виннімодом, фарм і бізнесу. Ми маємо сотні десятків діток, фарм і бізнесу. Українці — не робіть рішечки, де ви зазначили, полагодиють асїє повний справу фарм в своїй Українській Борі, котрого асїє і т. д. асїє від 19 дт в Анти Пасад, і кожда наша справа буде полагодишена і дешево. Листіть на адресу: 46- ANTHONY D. PASHUCK 322 NORTH 8th STREET, PHILADELPHIA, PA.

УВАГА! — УКРАЇНСЬКІ РАДІО СЛУХАЧІ!

ЮРЮПЕН РАДІО КОМПАНІЯ, при 10-ї вулиці і Еммо А. в Нью Йорку проголошує КОЖНОЇ СУБОТИ українську програму зі стації WFAB 1300 Kilocycles. — Просимо не забувати накрутити своє радіо на цю стацію і прослухати ці програми, що починаються в годині 12.30 пополуночі 386с.

ШИФКАРТИ

на найбільшій та найкращій кораблі на асїї проголосити і то до всіх країн і проголосити до всіх компаній українців і тому наші паспорти не мають чинності в дорозі. Польські паспорти і асїє даром. Вироблено перити, асїє, петні і все, що до покорення потрібні.

ПОЛІГЛОЖУМО всі справи кресів, їх контракти, повноваження і т. д. ПРОДАМО виннімодом, фарм і бізнесу. Ми маємо сотні десятків діток, фарм і бізнесу. Українці — не робіть рішечки, де ви зазначили, полагодиють асїє повний справу фарм в своїй Українській Борі, котрого асїє і т. д. асїє від 19 дт в Анти Пасад, і кожда наша справа буде полагодишена і дешево. Листіть на адресу: 46- ANTHONY D. PASHUCK 322 NORTH 8th STREET, PHILADELPHIA, PA.

УВАГА! — УКРАЇНСЬКІ РАДІО СЛУХАЧІ!

ЮРЮПЕН РАДІО КОМПАНІЯ, при 10-ї вулиці і Еммо А. в Нью Йорку проголошує КОЖНОЇ СУБОТИ українську програму зі стації WFAB 1300 Kilocycles. — Просимо не забувати накрутити своє радіо на цю стацію і прослухати ці програми, що починаються в годині 12.30 пополуночі 386с.

ШИФКАРТИ

на найбільшій та найкращій кораблі на асїї проголосити і то до всіх країн і проголосити до всіх компаній українців і тому наші паспорти не мають чинності в дорозі. Польські паспорти і асїє даром. Вироблено перити, асїє, петні і все, що до покорення потрібні.

ПОЛІГЛОЖУМО всі справи кресів, їх контракти, повноваження і т. д. ПРОДАМО виннімодом, фарм і бізнесу. Ми маємо сотні десятків діток, фарм і бізнесу. Українці — не робіть рішечки, де ви зазначили, полагодиють асїє повний справу фарм в своїй Українській Борі, котрого асїє і т. д. асїє від 19 дт в Анти Пасад, і кожда наша справа буде полагодишена і дешево. Листіть на адресу: 46- ANTHONY D. PASHUCK 322 NORTH 8th STREET, PHILADELPHIA, PA.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

САВТПОРТ, КОНН.

Отворення Українського Народного Дому.

Як Українці заїхали в ту-тешні околиці, яких тому 40 років, то була тоді, як і тепер, гарна природа, розлогі долини, плакучі верби, але було повно багниць з очеретом і повно всього хабаззя. Тільки дед не десь можна було доглядати якусь стару фармську оселю зі старими домами.

Сьогодні вийшли через нашу місцевість залізничні шляхи як галявки. Всюди видні гарні домки з гарними чинами і садочками. Замість вузьких фармських доріжок маємо вигідні дороги, яких переїжджають денно тисячі автомобілів.

І маємо тут яких 30 українських родин. Ніхто тут не був давніше про Україну. Як зачав доходити і в наші сторони наш чинний "Свобода" і тимсамим зачав освідомлення. І так у 1916 році засновано в нас відділ У. Н. Союзу. В 1921 році з тих самих майже членів, що були в Союзі, організовано "Українське Запорожове Товариство" і під його ім'ям зв'язали ми будувати Український Народний Дім. Тільки то були часи! Але при добрій волі й охоті вдалося нам його викінчити.

В 1933 р. виявилось, що той дім добрий для старшого покоління, але не вистачає для підліткової нашої молоді. І зв'язали ми його розбудувати. І свого доконали, а як на наші обставини, то все вийшло дуже гарно. Дня 9 червня відбулося торжественне отворення У. Н. Дому. На свята прибуло багато по-замісцевих гостей.

Свято відкрив гармон. Ю. Гогом кількамо ширими флорами. Мефор міста, містер Джан Фордзіон, виголосив привітання до місцевих Українців, як теж висказав свої симпатії до українського народу і його змагань до свободи.

Потім хор відіспівав американський гимн. Головний рекс секретар, Дмитро Галиччін, привітав зібраних палкими словами, підписави докидане діло, як і те, чому може докати навіть малі, але добре організовані й ідейна громада. Потім зв'язав загальну інформацію.

Цілий дім був обведений синьо-жовтою стрічкою. По-кліканю двоє малих дічат в українських стріжх, що прибули з Нью Гейвен, і вони роздали стяжку, а тоді відчинили двері й гості ввійшли до обширної галі, прикрашеної американськими й українськими прапорами.

На сцені усталися хор тов. "Бандурист" з Нью Гейвен, Конн., під проводом свого дірентіа, П. М. Кісіля. Хор відіспівав дуже улачно звязку українських пісень.

Молодецька солістка, відомою добре Марією Бурбелю, відіспівала пісню з таким чуттям, що кожного тронуло за серце, а оплескам не було кінця.

В другій частині виступили з промовою головний рекс секретар У. Н. Союзу, п. Дмитро Галиччін, і обговорили історію У. Н. Союзу та вагу його 40-літньої праці. Зокрема звернувся до молоді, зв'язуючи її з дітьми батьків і стати в ряди найстаршої й найкращої народної української установи в Америці.

Дальшу програму виконали танцюристи школи В. Аврамчука, які виступили під проводом п. А. Гіна з Нью Гейвен. Пригравала оркестра з Нью Брітен, Конн., під проводом п. Івана Котика. Публіка з напруженням слідила за воюючими танками і по-

дівляла красу наших танків та завітати, з яким наша молодь виконувала ті танки. Виступали старші й цілком молоді діти, хлопці й дівчата. А присутні вийшли всім овайшню. А "Арханом" не мога публіка наїтнітись. В "Запорозьких герцо" ширю оплескувано інструктора за його працю.

В третій часті хор "Бандурист" знову виконав пуд низку дальших пісень і знову співала п. Маруся Бурбелю з питомим й запалом і чуттям, за що їй вручено гарну китицю цвітів.

Концерт закінчено пісню "О Україно, о любя Неньку".

Дорогий гість, мефор міста, ще раз попросив слова й висказав свій подив, що бездержавний український нарід міг задержати свої прекрасні звичаї, свої пісні й танки і таку високу культуру. А далі зв'язав, що нема нікого сумніву, що український нарід добується своєї волі й держави.

Так закінчилося наше свято, яке ніколи не вийде з нашої пам'яті. В світлі зв'язали офіційну участь і жертову тах товариств: бр. св. Арх. Михайла, від 350 У. Н. Союзу зі Стемфорд, Конн.; \$10; тов. Ім. М. Грушевського, від 30 У. Н. Союзу в Брікпорт, Конн.; \$10; тов. Українська Запорожська Січ, від 67 У. Н. Союзу в Ансоні, Конн.; \$5; тов. Любова, від 370 У. Н. Союзу в Нью Гейвен, Конн.; \$10; тов. Запорожська Січ, від 23 У. Н. Союзу в Дербі, Конн.; \$5; тов. Українська Січ, від 59 У. Н. Союзу в Брікпорт, Конн.; \$10; бр. св. о. Николая, від 381 У. Н. Союзу в Денвері, Конн.; \$5.

А далі з гостей: С. Шмідгельський \$5, Д. Галиччін \$5, а по \$1: В. Каліна, Т. Захаревич, М. Шиманський, М. Марущак, Мартишак.

П. Д.

ШКАГО, ІЛЛ.

Дальші успіхи капітана Барабаша.

Капітан Іван Барабаш знову вийшов переможцем на музичній конкурсі, в яким взяли участь 23 банди міста Шкаго. Виграв першу нагороду з Герісон Гай Скула Бараш, якого управляє, Огес друк з чергї перемога, бо минулого року здобув капітан Барабаш таке саме відзначення. Таксамо вивисив капітан Барабаш і в "Шенесад Гай Скула Бенд Контест", який відбувся дня 1-го червня в місті де Мойн, Айова.

Капітан Барабаш є громадянином української держави в Шкаго й не відмовляється нікому від участі в наших громадянських життях.

БОВЯСЯ ПИТИ ВОДУ.

У невеличкому андалузізському селі Альбуноу жив 86-літній чоловік, який уперва, що довів такого віку лише тому, що ніколи не пив воли лише вино. І то пив його приростом. Той чоловік постанова поспіхати з життям, щоб він ніколи не збувся такий пити воли. І він кинувся з вікна та під тим віном стояла величезна калд вина, 500 літрів. І в тій бочці він згинув.

Ця пригода пригадує князя Кіпрена, якого бови засудили на смерть. Перед виконанням смертного присуду спитали князя, яке його останнє бажання. Він сказав, що просив би, щоб його не відрубували голови топором, а щоб втилопили його в бочці найбільшого вина "малмазі".

Є теж українська пісня Боровичева про козака Байду, який зі собою носив не зброю, а тисову барику з вином. Хто з ним то бочку вини до дня, той був добрим козаком. Як помер, казав поховати себе в бочку та вкинути в Дніпро.

